

Arrest

nr. 351 826 van 20 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 18 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 11 juni 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: M., E. J.

*geboortedatum: *.1998*

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Angola

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Het D-visum voor Portugal van betrokkene was geldig tot 20/07/2025 en is dus momenteel verstreken.

Bijgevolg heeft betrokkene geen recht meer op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende minderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

In de vragenlijst (in het kader van het recht om gehoord te worden) worden door betrokkene geen extra elementen aangehaald.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn niet inwonende minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

[...].

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste en tweede middel luiden als volgt:

"Eerste middel – tegen het bevel om het grondgebied te verlaten: schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG; en van artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; Schending Art. 3 EVRM.

[theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte normen, sic]

In casu voldoet de bestreden beslissing geenszins aan deze normen.

Verwerende partij erkent in haar motivering uitdrukkelijk dat verzoekster:

- samenwoont met haar partner op het adres te Ravels;
- de intentie heeft om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen;
- de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen;
- een partner heeft die zelf minderjarige (niet-inwonende) kinderen heeft.

Niettegenstaande deze erkenning, beperkt verwerende partij zich tot de stereotiepe overweging dat elk van deze elementen "geen automatisch recht op verblijf" verleent. Daarmee gaat verwerende partij volledig voorbij aan de eigenlijke vraag die zij krachtens artikel 74/13 Vw én artikel 8 EVRM diende te beantwoorden: of de verwijderingsmaatregel, gelet op het concreet voorliggend gezins- en familieleven van verzoekster, proportioneel is en of zij standhoudt in het licht van een daadwerkelijke belangenafweging.

Het loutere herhalen van een algemene rechtsregel – namelijk dat samenwoning, intenties of de aanwezigheid van kinderen van de partner op zichzelf geen verblijfsrecht doen ontstaan – vormt geen afweging. Het vormt het ontwijken van de afweging. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel verzetten zich tegen een dergelijke formele oefening die elke inhoudelijke toetsing van de individuele situatie ontbeert.

7.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoekster in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan van artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het bevel om het grondgebied te verlaten te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoeksters gezins- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

8.

In casu werd aan verzoekster onterecht een bevel afgeleverd.

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 61/29 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 61/29 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk II van titel I, moet de onderdaan van een derde land die het grondgebied, voor een maximale duur van negentig dagen, wenst binnen te komen en er wenst te verblijven, en dit in de hoedanigheid van seizoenarbeider, over de volgende documenten beschikken :

1° een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel dat of die voldoet aan de geldigheidsvoorwaarden die voorzien worden door artikel 6, § 1, a), van de Schengengrenscore;

2° een visum kort verblijf met een vermelding dat het met het oog op seizoenarbeid werd afgegeven, behalve indien hij vrijgesteld is van de visumplicht, krachtens artikel 6, § 1, b), van de Schengengrenscore;

3° de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid.

§ 2. Voor de beoogde duur van zijn verblijf moet de onderdaan van een derde land ook beschikken over :

1° een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

2° toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Hierbij wordt met name rekening gehouden met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

3° voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek.

§ 3. Het visum kort verblijf met het oog op seizoenarbeid wordt overeenkomstig de Visumcode afgegeven, vernieuwd of verlengd.

De vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid wordt voorgelegd om de aanvraag voor de afgifte, de verlenging of de vernieuwing van het visum te ondersteunen.

Onverminderd de door de Visumcode voorziene voorwaarden wordt het visum niet afgegeven, vernieuwd of verlengd indien :

1° de betrokkene de in paragraaf 1, 1° en 3°, genoemde documenten niet voorlegt om zijn aanvraag te ondersteunen;

2° de betrokkene de in paragraaf 2 voorziene voorwaarden niet vervult;

3° de maximale duur voorzien in artikel 61/29-2 bereikt wordt.

§ 4. Onverminderd de andere redenen voorzien in artikel 3 kunnen de met de grenscontrole.(...) “

9.

Het eerste middel is, gelet op het voorgaande, ernstig en gegrond. De bestreden beslissing dient om die reden te worden vernietigd.

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

1.

Artikel 8, eerste lid van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid voorziet dat een inmenging slechts toelaatbaar is voor zover zij bij de wet is voorzien én in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van één van de limitatief opgesomde doeleinden.

2.

Een inmenging in het gezins- en privéleven veronderstelt steeds een eigenlijke belangenafweging – de zogenaamde “fair balance-toets” – tussen het algemeen belang van de Staat om de immigratie te controleren enerzijds, en het individueel belang van de vreemdeling om haar gezinsleven verder te zetten anderzijds. Bij die afweging dient minstens rekening te worden gehouden met:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de verwijdering;
- de omvang van de banden in de gaststaat;
- het bestaan van eventuele onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voortgezet;
- het hoger belang van de in het gezin betrokken kinderen;
- de duurzaamheid van de relatie en de eventuele kennis van het precair karakter van het verblijf bij aanvang van de relatie.

Het EHRM heeft in vaste rechtspraak benadrukt dat een verwijderingsmaatregel slechts proportioneel is wanneer de overheid een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voert van de individuele en concrete omstandigheden van het geval, op grond van de elementen waarvan zij kennis heeft of behoort te hebben (EHRM 11 februari 2010, Raza t. Bulgarije, nr. 31465/08, §54; EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, §83). De toepassing van de Vreemdelingenwet dient steeds te worden getoetst aan artikel 8 EVRM als hogere norm (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

3.

Verwerende partij stelt dat de scheiding tussen verzoekster en haar partner – en de minderjarige kinderen van die partner - “van tijdelijke duur” zou zijn, namelijk “de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen”. Deze motivering is zowel feitelijk onjuist als juridisch ontoereikend:

- Feitelijk: verzoekster is onderdaan van Angola. Een reglementaire terugkeer naar België veronderstelt het doorlopen van een visumprocedure type D vanuit Luanda, dewelke gemakkelijk vele maanden in beslag neemt, dit zonder enige garantie op een gunstig resultaat.

Het kwalificeren van een dergelijke onderbreking van het gezinsleven als “tijdelijk” is een eufemisme dat de werkelijkheid geweld aandoet.

- Juridisch: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben herhaaldelijk geoordeeld dat de loutere verwijzing naar de hypothetische mogelijkheid om vanuit het buitenland een visum aan te vragen, niet volstaat om een inmenging in het gezinsleven te rechtvaardigen, te meer wanneer geen enkel concreet onderzoek werd gevoerd naar de impact van die scheiding op het gezin en op de minderjarige kinderen van de partner.

Inzake het hoger belang van de minderjarige kinderen van de partner is de motivering eveneens manifest ondermaats. Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat de aanwezigheid van niet-inwonende minderjarige kinderen van de partner “geen automatisch recht op verblijf” verleent.

Daarmee miskent zij dat artikel 74/13 Vw haar verplicht daadwerkelijk in concreto rekening te houden met het hoger belang van het kind. Dat onderzoek vergt minstens dat de overheid de aard van de band tussen verzoekster en deze kinderen, hun feitelijke leefsituatie en de impact van de verwijdering op die kinderen objectief onderzoekt – wat in de bestreden beslissing volledig achterwege is gebleven.

5.

In casu is van een dergelijke afweging geen sprake. Verwerende partij erkent het bestaan van het feitelijk gezinsleven van verzoekster, doch herleidt elk van de samenstellende elementen daarvan tot “geen automatisch recht op verblijf”. Een dergelijke benadering is geen belangenafweging – het is de afwezigheid ervan.

Verwerende partij heeft op geen enkele wijze in concreto onderzocht:

- *hoe lang verzoekster en haar partner reeds samenwonen en welke feitelijke gezinscel zij vormen;*
- *welke band verzoekster heeft opgebouwd met de minderjarige kinderen van haar partner en welke impact haar verwijdering op die kinderen zou hebben;*
- *of er onoverkomelijke hindernissen bestaan om het gezinsleven elders voort te zetten — quod manifest het geval is, nu de partner in België is gevestigd en de minderjarige kinderen hier verblijven;*
- *in welke mate de voorgenomen procedure wettelijke samenwoning en gezinshereniging de feitelijke duurzaamheid van de relatie objectieveert.*

6.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds bij herhaling geoordeeld dat het verwerende partij toekomt om de elementen die het gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of die elementen opwegen tegen het algemeen belang (zie o.m. RvV 7 juni 2018, nr. 205.020; RvV 3 december 2019, nr. 229.730). Een dergelijke afweging ontbreekt integraal in de bestreden beslissing.

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.2.1. Verzoekster leest de bestreden beslissing verkeerd waar zij ervan uitgaat dat ze is genomen in toepassing van artikel 61/29 van de Vreemdelingenwet. Uit de aangekruiste optie blijkt onmiskenbaar dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Er wordt ter zake vastgesteld dat het D-visum van betrokkene voor Portugal geldig was tot 20 juli 2025 en dus verstreken is, zodat verzoekster geen recht meer heeft op verblijf. Verzoekster betwist dit niet. Waar zij dus betoogt dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft kan zij niet worden gevolgd.

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt verzoekster in essentie dat, hoewel de verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat zij samenwoont met haar partner, de intentie heeft om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, de intentie heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen en dat haar partner minderjarige niet-inwonende kinderen heeft, slechts vaststelt dat geen van deze elementen automatisch recht op verblijf verleent, en dat zij daarmee voorbijgaat aan de eigenlijke vraag, met name of de verwijderingsmaatregel in casu proportioneel is en of zij standhoudt in het licht van een daadwerkelijke belangenafweging die nu dus niet heeft plaatsgevonden.

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeksters visum voor Portugal slechts geldig was tot 20 juli 2025 en dus al ruim was verstreken toen de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster betwist dat niet. Verder blijkt niet dat zij een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België zodat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM

17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Dit impliceert dat alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar in de belangenafweging moeten worden betrokken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de intentie van het koppel om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen en een aanvraag gezinshereniging in te dienen en van het feit dat verzoeksters partner minderjarige niet-inwonende kinderen heeft. Zij heeft dienaangaande vastgesteld dat geen van deze elementen automatisch recht op verblijf verleent, wat ook niet door verzoekster wordt betwist. De verwerende partij heeft het daar echter niet bij gehouden en heeft ook gesteld dat het feit dat verzoekster gescheiden wordt van haar partner en zijn niet inwonende minderjarige kinderen van tijdelijke duur is, met name voor de tijd die nodig is om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een dergelijke tijdelijke scheiding staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezinsleven en kan niet worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM, zo stelt de verwerende partij.

De Raad wijst erop dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoekster moet derhalve met concrete elementen aantonen dat zelfs de tijdelijke terugkeer die wordt beoogd om zich in regel te stellen alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen.

Verzoekster stelt ter zake dat het doorlopen van een visumprocedure vanuit Luanda gemakkelijk enkele maanden in beslag neemt en dit zonder enige garantie op een gunstig resultaat. De tijdelijkheid van de onderbreking van het gezinsleven doet de werkelijkheid geweld aan, zo stelt zij, en een loutere verwijzing naar de hypothetische mogelijkheid om vanuit het buitenland een visum aan te vragen volstaat niet om de inmenging in het gezinsleven te rechtvaardigen, te meer wanneer geen enkel concreet onderzoek werd gevoerd naar de impact van de scheiding op het gezin en op de minderjarige kinderen van haar partner.

Verzoekster overtuigt niet. In eerste instantie niet omdat, indien zij vanuit Luanda een aanvraag indient om naar België terug te keren met het oog op gezinshereniging, het bestuur zal moeten oordelen over deze aanvraag. Er is dus wel degelijk sprake van een tijdelijke scheiding en verzoekster toont niet aan dat de duur van de behandeling ervan niet binnen een redelijk tijdsbestek zal gebeuren tijdens hetwelk zij voorlopig haar contacten met haar partner en diens kinderen op een andere manier kan onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Verder, waar zij betoogt dat de uitkomst van een dergelijke visumprocedure geenszins vaststaat, komt het haar toe om, in het geval van een negatieve beslissing, deze beslissing in rechte aan te vechten en zich daarbij desgewenst te beroepen op de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoekster nog stelt dat een aantal elementen inzake haar gezinsleven ten onrechte niet zouden zijn onderzocht door de verwerende partij, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij deze grief. Zij brengt immers zelf geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat er dermate uitzonderlijke omstandigheden zouden voorliggen dat zelfs een tijdelijke scheiding in casu een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat zij één en ander wél disproportioneel vindt, volstaat uiteraard niet, nu zij daarmee slechts aangeeft het niet eens te zijn met de verwerende partij, zonder meer.

Verzoekster heeft dus niet aangetoond dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij de beoordeling van het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Aangezien zij niet aannemelijk maakt dat de beoordeling van het gezins- en familieleven, dat krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij wordt opgelegd bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, ruimer moet worden ingevuld dan hetgeen hiervoor werd gesteld, is ook deze bepaling op dit punt niet geschonden.

2.2.3. Het voormelde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verder ook nog aan de verwerende partij op om rekening te houden met het hoger belang van het kind. Verzoekster betoogt dat de motivering beperkt is tot de vaststelling dat de aanwezigheid in België van niet-inwonende minderjarige kinderen van haar partner niet automatisch recht geeft op verblijf en dus ondermaats is. Zij gaat daarmee voorbij aan het hiervoor reeds besproken motief inzake de tijdelijke scheiding en toont ook op dit punt niet aan waarom de aanwezigheid in België van de minderjarige kinderen van haar partner zelfs een tijdelijke scheiding niet zou kunnen verdragen. Ook hier moet dus worden vastgesteld dat zij geen belang heeft bij haar grief dat de verwerende partij geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de band tussen verzoekster en de kinderen, hun feitelijke

leefsituatie en de impact van haar verwijdering op de kinderen, temeer nu verzoekster niet betwist dat de kinderen niet inwonend zijn.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3. De middelen, voor zover op ontvankelijke wijze aangevoerd, hebben geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld en moeten dus worden verworpen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op twintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS